

[Alfred Jensen.]

på ny at rejse dette spørgsmål. I flyverkommandoens udkast til udtalelse til forsvarschefen, som findes i betænkningens bilag 5, drager man også konklusionen af regeringens holdning ved at sige, at atombevæbning ikke er definitivt afvist for al fremtid.

Man må oprigtigt håbe, at det danske folk, som er den egentlige modvægt imod kravene om atomvæbning, hvad enten de fremkommer fra NATO, fra danske officerer eller fra venstre og de konservative, fortsat vil kunne sikre forudsætningerne for, at ønsket om atomvæbning afvises. Det må forlanges, at regeringen ikke alene følger folket i afvisningen af planer om atomvæbning, men også klart og stærkt giver udtryk for kravet om totalt forbud mod fremstilling af atomvåben.

Så længe regeringen indtager det førnævnte svage standpunkt og i øvrigt fortsætter med at anskaffe raketskyts, vil dansk offentlighed ikke blive fri for diskussionen om atomvæbning. Der er ingen grund til at give oprustningens og den kolde krigs kredse denne mulighed. Derfor mener vi også man må sige nej til atomvåben og nej til raketskyts på en temmelig tydelig måde. Debatten her i dag viser jo ganske klart, at man skulle have udtrykt sig på en sådan måde, at der ikke var grundlag for at rejse diskussionen om atomvæbning.

Nu hører man her glæden over, at man har sluttet et forlig, så forsvarsdiskussionen kan bringes ud af verden, og så foregår diskussionen for åbent tæppe her, hvorunder den ene ordfører for forligsparterne udtaler håbet om, at man på grundlag af dette her kan komme videre frem mod oprustningen og atomvæbningen, medens ordføreren for den anden part i forliget siger, at det er bedre, at man er standset her, og at det er forudsætningen, at man ikke går videre, således at der tages afstand fra de udtalelser, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har fremsat. Nej, der er ikke ro om dette spørgsmål, og der bliver ikke ro, det vidner jo oppositionens udtalelser om: man ønsker at fortsætte kampen for yderligere oprustning og for en fortsættelse af den kolde krig.

Jeg skal derefter gøre et par bemærkninger om det dansk-tyske militære samarbejde. Når det spørgsmål har været rejst,

har ministerens mund været lukket med syv segl, han har ikke villet udtale sig. Hvis ikke officiose eller officielle kredse i Bonn af og til udtalte sig, ville hele dette forhold være ukendt for den danske befolkning. Nu ved vi, at et sådant samarbejde er etableret, men betænkningen er ikke særlig oplysende herom; det er kun blevet til fire linjer:

„Udvalget har taget til efterretning, at regeringen er gået ind på at etablere depoter i Danmark til støtte for NATO-styrker i en eventuel krigssituation.“

I virkeligheden drejer det sig om langt mere end depoter; det kan man læse om i bilag 3, hvor generallejtnant Hjalfs bemærkninger til forsvarschefen om forsvarsforliget er gengivet. Her røbes det, at danske styrker skal sættes ind i Slesvig-Holsten, og længere fremme fortsættes der med at anføre, at jo større og jo bedre styrker der fra dansk side kan sættes ind her, des bedre.

Mens politikerne altså ved at holde tand for tunge, har generalerne været mere åbne. Det viser sig i betænkningen, og det kommer også til udtryk over for offentligheden. Ved dette forslags første behandling i oktober i fjor kunne jeg således referere, at general T. K. Thygesen, chefen for vestre landsdelskommando, havde udtalt, at grænsen mellem Danmark og Tyskland fra et NATO-synspunkt kun var en streg på landkortet, oven i købet en ligegyldig streg.

Men dette vil sige, at med denne nye militærordning etableres officielt et militært samarbejde med den vesttyske militarisme, der støder an mod det danske folks ønsker og interesser, og som derfor luskes igennem på den måde, som sket er.

Det er betegnende, at der ikke er et ord om disse depoters indhold, placering og bevogtning, hvilket dog bliver diskuteret ofte og meget i pressen. Repræsentanter for regeringspartierne har hævdet, at der ikke måtte være atomvåben i dem, ligesom de skulle være under dansk bevogtning. Noget sådant er aldeles ikke nedskrevet i det officielle dokument, som betænkningen er. Man er også meget tilbage for at betegne depoterne som det, de er, nemlig som tyske, men det hænger i og for sig sammen med, at man ikke ønsker at snakke rent ud. Da chefen for NATO-styrkerne i Europa, general Norstad, var